

zaplacením. Nárok žalovaných ze zmíněného již rozsudku nejvyššího soudu na vydání směnek nebyl nijak omezen, nebyl také dotčen anebo zrušen tím, že si žalobkyně zatím vymohla platební příkaz, a pro tento spor nesejde ani na tom, kdy žalobkyně tuto námitku mohla v hlavním sporu na svou obranu uplatnit, když je námitka sama — jak uvedeno — bezpodstatná, ani na tom, zůstal-li nedotčeným také nárok žalobkyně z platebního příkazu směnečného.

Čís. 13657.

Byla-li v době, kdy bylo vydáno usnesení povolující exekuci na pozůstalostní nemovitost, pozůstalost již odevzdána jen jednomu z přihlášených dědiců, který se takto stal jediným právním držitelem a naturálním vlastníkem pozůstalostní nemovitosti, bylo usnesení povolující exekuci doručiti jen jemu a nikoliv i ostatním přihlášeným dědicům. Tito nejsou oprávněni podati rekurs proti usnesení povolujícímu exekuci. Učinili-li tak přece, bylo jejich rekurs odmítnouti.

(Rozh. ze dne 15. června 1934, R II 87/34.)

Na základě exekučního titulu proti zůstaviteli Josefu R-ovi navrhla vymáhající věřitelka povolení exekuce vnuceným zřízením zástavního práva proti pozůstalosti po Josefu R-ovi k rukám dědice Vítězslava R-a. Soud první stolice usnesením ze dne 17. ledna 1929 exekuci povolil. Rekursní soud zamítl rekurs Josefa R-a a nezl. Miroslava R-a jako opožděný.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu do odmítacího usnesení rekursního soudu.

Důvody:

Usnesení prvního soudu ze dne 17. ledna 1929 proti kterému směřoval rekurs, podaný rekurenty teprve dne 12. února 1932, a kterým byla proti pozůstalosti po Josefu R-ovi povolena exekuce vnuceným zřízením práva zástavního na dům čp. 39, bylo právem doručeno jen Vítězslavu R-ovi, ačkoliv k pozůstalosti po Josefu R-ovi se přihlásili jako dědici mimo Vítězslava R-a Zdeněk R. a rekurenti Josef a Miroslav R-ovi, neboť v době, kdy zmíněné usnesení bylo vydáno a doručeno, byla o pozůstalosti vydána odevzdací listina toho znění, že se pozůstalost podle zákona odevzdává sice všem čtyřem dědicům, avšak podle dohody ze dne 24. dubna 1928 se odevzdává — mimo akcie a stříbrné věci — do vlastnictví Vítězslavu R-ovi proti závazku, že ostatním dědicům vyplatí podíly na penězích. Vpravdě byla tedy pozůstalost mimo uvedené movité věci (akcie a stříbro) odevzdána jen Vítězslavu R-ovi a nabyl tedy také jedině on podle § 797 obč. zák. právní držby a vlastnictví k uvedeným nemovitostem, byť i šlo zatím jen o vlastnictví t. zv. naturální, ježto dědic, dokud není do pozemkových knih zapsán, nemůže nemovitostmi knihovně disponovati. Byl-li však v době, kdy bylo vydáno usnesení povolující exekuci v příčině těchto nemovitostí, Vítězslav R. jediným práv-

ním držitelem a naturálním vlastníkem těchto nemovitostí, bylo ovšem usnesení to právem doručeno jen jemu a nikoliv i rekurentům, jichž se podle toho, co uvedeno, zmíněná exekuce vůbec netýkala. Rekurenti nebyli proto ani oprávněni podati rekurs proti tomuto usnesení a učinili-li tak přesto, bylo jejich rekurs již z tohoto důvodu odmítnouti.

Čís. 13658.

Úprava pachtovného při zemědělských pachttech (vládní nařízení ze dne 29. července 1933, čís. 164 sb. z. a n.).

Ustanovení § 8 vl. nař. jest jen výjimečné a přichází v úvahu jen, jde-li o nerozvedené manžely, nikoliv v případě, kde na straně pachtýřů jest několik osob.

(Rozh. ze dne 16. června 1934, R I 593/34.)

Václav Š., jeho bratr Josef Š. a jejich matka Anna Š-ová měli v pachtu od obce P. pozemky ve výměře 422 ha. Návrh pachtýřů na úpravu pachtovného oba nižší soudy zamítly, rekursní soud z těchto důvodů: Jest nesporno, že výměra zemědělské půdy, kterou navrhovatelé mají v pachtu od obce města P. přesahuje 250 ha a jest řešiti právní otázku, zda pro předpis § 7 vládního nařízení ze dne 29. července 1933 čís. 164 Sb. z. a n. o úpravě pachtovného při zemědělských pachttech, podle něhož může pachtýř žádati, by pachtovné bylo upraveno, nepřesahuje-li výměra zemědělské spachtované půdy 250 ha, v souzeném případě, kde výměra spachtované zemědělské půdy výši tu přesahuje, avšak při počtu tří spolupachtýřů vzhledem k ustanovení § 8 vládního nařízení, podle kterého se při počítání výměry zemědělské půdy pokládají nerozvedení manželé za osobu jedinou, navrhovatelé mají nárok na úpravu pachtovného či nikoliv. Podle názoru navrhovatelů, opřený právě o ustanovení § 8 vl. nař., protože jde na straně pachtýřů o tři osoby a počet hektarů spachtované zemědělské půdy jest 422 ha, při dělení třemi činí počet hektarů na jednu osobu 141 ha, tedy pod 250 ha, jest prý proto návrh na úpravu pachtovného oprávněný a podle vlád. nařízení přípustný. Soud první stolice návrh spolupachtýřů na úpravu pachtovného napadeným usnesením zamítl odůvodniv to tím, že jest nerozhodno, zda na straně pachtýře nebo propachtovatele jest jedna či více osob, neboť směrodatnou jest jen úhrnná výměra zemědělské půdy pro přípustnost úpravy pachtovného, která v souzeném případě přesahuje nejvyšší výměru 250 ha, a proto podle § 7 vlád. nařízení jest úprava pachtovného vyloučena. Rekursní soud sdílí stanovisko soudu první stolice, jehož odůvodnění bere za své a dodává k němu: Ustanovení § 8 vlád. nařízení jest jen výjimečné a přichází v úvahu jen v případě tam uvedeném, totiž, pokud se týče nerozvedených manželů a nelze předpis ten vztahovati i na případy, kde, jako v souzeném případě, na straně pachtýřů jest více osob. K tomuto názoru dochází rekursní soud v úvaze, že, kdyby bylo správným stanovisko stěžovatelů o počítání výměry zemědělské půdy při návrhu na úpravu pachtovného, podle počtu osob na straně pachtýřů, bylo by bývalo pojmuto do vládního nařízení. Nestalo-li se tak a v § 8 výslovně